

Jeffrey FURST

ZAČNĚTE nový život

EDGAR CAYCE

ŠTĚSTÍ A LÁSKA

Eko-konzult

*Láska je, jsme-li světlem lásky pro druhé a vše kolem nás.
„Květiny milují tuto bytost, neboť ona miluje květiny. Jen málo květin zahyne v její blízkosti.“* (5122 – 1)

Láska je dávání – bez podmínek, aniž bychom očekávali vděk, neboť láska si vystačí sama se sebou.

Láska umožňuje druhým, aby mohli být svými.

Láska přijímá druhé, jací jsou, nikoliv jaké bychom si je přáli vidět.

Láska respektuje soukromí druhých.

Láska je, snažíme-li se udělat pro druhé to, co v daném okamžiku nejvíce potřebují. Dělat či říkat správnou věc v pravý čas.

PŘEDMLUVA

V této knize její autor píše o nejpodstatnější součásti našeho života, věci, na níž závisí, zda-li se náš život stane nepříjemným břemenem a řadou po sobě následujících potíží a konfliktů, anebo převáží-li v něm láska, klid a spokojenost a stane-li se plnohodnotnou existencí uspokojující naše nejniternější potřeby a přání – o mezilidských vztazích.

Ve výkladu 938 – 1 Edgar Cayce odpovídá na dvě základní otázky našeho života, tj. jaký je jeho smysl a jakým způsobem ho můžeme naplnit:

„Duše, vnitřní já, je očišťována, aby se mohla stát společníkem První příčiny, to je smyslem její existence. Její cesta časem a prostorem je příležitostí dosáhnout cíle prostřednictvím svých VZTAHŮ K BLIŽNÍM, LÁSKOU, trpělivostí, snášením utrpení.

1. Smyslem našeho pobytu na zemi je tedy stát se společníkem Boha či První příčiny.
2. Svého cíle dosáhneme prostřednictvím mezilidských vztahů, jmenovitě láskou, trpělivostí, snášením utrpení.

Tento výklad dále doplňuje a rozšiřuje výklad 1567 – 2:

„Cílem, pro nějž každá duše vstupuje na zem, je, aby si prostřednictvím svého chování k bližním uvědomila svůj vztah ke kreativním silám či Bohu.“

A výklad 1722 – 1:

„V čem spočívá celý zákon?

1. Miluj svého Boha celou svojí myslí, svým tělem a svého bližního jako sebe sama.
2. Chovej se k ostatním tak, jak si přeješ, aby se chovali k tobě.

To jsou základní pravdy: jejich uplatňování v praxi ti přinese pokoj a porozumění a tvůj život, tvé vztahy s ostatními budou vždy krásné, klidné a harmonické.“

Výše zmíněné myšlenky jsou formulovány i v následujících výkladech:

„Na Zem přišel učitel, jenž se prohlásil za syna Boha. Požaduje od nás jediné – abychom se k druhým chovali tak, jak si přejeme, aby se oni chovali k nám, a abychom si uvědomili, že jak se chováme k těm nejmenším, tak se chováme ke svému Stvořiteli.“ (357 – 13)

„To, jak se chováš a jak smýšlíš o každém, s nímž přijdeš do styku, je příležitostí, abys oslavoval Boha a naladil se na Kristovo vědomí umožňující ti vypořádat se s jakýmkoliv problémem.“ (2082 – 10)

„Duchovní rozvoj je růst dosahovaný uplatňováním v praxi toho, co pokládáme za správné v mezilidských vztazích.“ (510)

Ano, **mezilidské vztahy** jsou skutečnými duchovními cvičeními, polem, na němž se rozhodují dennodenní bitvy mezi silami dobra a zla, mezi silami umocňujícími naše egoistická přání a těmi, s jejichž pomocí můžeme stejně tak jako Ježíš překonat tento svět a naplnit tak zákon.

Reinkarnovat se budeme do té doby, než se naučíme milovat druhé a než se k nim budeme chovat tak, jak bychom si přáli, aby se chovali k nám.

Autor Jese Stearn ve své knize „Minulé životy Edgara Cayceho“ (vydalo ji naše nakladatelství Eko konzult – pozn. redakce) píše:

„Opět se setkáváme se starými známými, abychom se k nim v tomto životě chovali lépe a tak si pro nadcházející vtělení připravili lepší výchozí pozici. Kdyby nebylo Cayceho – řekla mi jedna známá – dělala bych tutéž chybu jako v Egyptě. Z výkladu vyplynulo, že jsem svého manžela neustále popichovala a kritizovala. V nynějším životě tomu nebylo jinak. Cayce mi řekl, abych se na sebe, respektive na své pocity a myšlenky, dívala jakoby zvenčí, jako kdybych pozorovala cizího člověka. Udělala jsem to a zjistila jsem, že to, co vidím, se mi vůbec nelíbí. Když jsem o tom přemýšlela, uvědomila jsem si, že jsem vždy měla pocit, že vím lépe než manžel, co by měl či neměl dělat. A nejhorší na tom bylo, že jsem si to nenechala pro sebe. Nechtěla jsem, aby mne manžel opustil, jako mne podle výkladu opustil v Egyptě. Začala jsem své chování analyzovat a snažila jsem se svoji touhu, neustále mu přikazovat, jak se má chovat, potlačit. V porovnání s Egyptem jsem se zlepšila.“

Edgar Cayce připisuje kardinální význam tomu, co Bible nazývá ovoce ducha, tj. lásce, snášení utrpení a trpělivosti. To jsou prostředky duchovního růstu, nástroje, pomocí nichž naplňujeme smysl našeho života – tj. stát se dokonalými, abychom se mohli stát společníky našeho Stvořitele.

„Každá duše směřuje k tomu, aby si uvědomila svůj vztah ke Stvořiteli. Cíle dosáhne, bude-li laskavá, trpělivá a bude-li snášet protivensství.“ (1650 – 1)

„Pokud každá duše neučiní lepším svět, ten kousek místa, kde se nachází, tím, že bude trpělivá, laskavá, svými skutky a slovy – pak se život stane prohrou, obzvlášť, co se jejího rozvoje týče. Přestože získáš celý svět, jak málo jsi dokázal, jestliže jsi neplnil to, kvůli čemu jsi vstoupil na zem.“ (3420 – 1)

„Vysévej semena ducha ve svém životě. Láska, snášení utrpení, trpělivost. To je ovoce, semena ducha. Vysévej je v životech druhých tak, jak je den po dni potkáváš.“ (5224 – 3)

„Pamatuj si, že laskavé slovo zažene hněv a přinese radost. Snaž se, abys ostatním jejich dny zpříjemnil láskou, trpělivostí a laskavostí. Ty se tak stanou součástí tvého života.“ (5098 – 1)

„Budeš-li vysévat semena trpělivosti, snášení utrpení, lásky, bude v tobě přebývat Kristovo vědomí.“ (3459 – 1)

„Znakem svatosti je laskavost, trpělivost, snášení protivnosti.“ (1387 – 1)

„Pouze v utrpení a trpělivosti přichází poznání, že naše skutečná vůle je vůlí Boha.“ (2537 – 1)

„S rostoucím porozuměním se bytost stává pokornější, laskavější a trpělivější. Tím si můžete být jisti.“ (281 – 31)

„Ovoce ducha Krista jsou láska, radost, poslušnost, snášení utrpení, laskavost. Proti nim neexistuje žádný zákon. Duchem nenávisť Antikrista je svár, nalézání chyb, hádky.“ (281 – 16)

„Říkáte, že jste se s těmito touhami narodili? Očistěte je pomocí ovoce Ducha, tj. laskavostí, bratrskou láskou a snášením utrpení.“ (826 – 6)

Výsadní postavení mezi právě zmíněnými kvalitami zaujímá láska – citujme opět Cayceho:

„V čem spočívá celý zákon? Miluj svého Boha celou svojí myslí, svým tělem a svého bližního jako sebe sama.“

„Máme-li my lidé na zemi všechny podmínky lepšího života a nemáme-li lásku, jsme ničím.“ (3744 – 4)

„Láska vyjádřená našim bližním je nejvyšší službou, kterou duše může v této sféře poskytnout.“ (499 – 2)

„Bože, abych se mohl stát Tvým společníkem, musím projevovat lásku bližním.“ (262 – 21)

„Láska je atributem oné síly známé jako Bůh.“ (262 – 130)

„Snaž se v sobě rozvíjet Kristovo vědomí, vědomí ohleduplnosti a lásky, aby mohl řídit tvoje kroky, aby tě řídil ve všem, co děláš a říkáš.“ (275 – 39)

„Láska léčí zraněné, léčí zlomená srdce, nastoluje porozumění tam, kde došlo k rozdílu, neboť Bůh je láska.“ (688 – 4)

„Nesnaž se uspokojovat své sobecké potřeby, raději se nech vést duchem lásky.“ (603 – 2)

„Tužby těla musejí být očištěny láskou.“ (294 – 174)

„Od všech lidí je spíše požadována služba než obět. Bůh je nejmilosrdnější k těm, kteří Otcovu lásku dávají všem, jež potkávají.“ (99 – 8)

„Staneme-li se láskou, uvědomíme si svůj vztah ke kreativním silám.“

„Každému je dána možnost spasit svoji duši, a to láskou ke svému Stvořiteli a ke svým bližním.“ (440 – 5)

„Pouze v božské lásce máme možnost se stát pro svého bližního bratrem. Dokud nebudeš projevovat Jeho lásku, nemůžeš si uvědomit svůj vztah k Němu.“ (987 – 4)

„Ve hmotě někteří postupují vpřed rychleji, jiní pomaleji, někteří se stávají silnějšími, jiní slabšími. Dokud se neřídíš zákonem lásky tak, jak nám ukázal Ježíš, rozvoj na zemi nebo v duchovní sféře může být pouze minimální nebo žádný.“ (5749 – 3)

V Janovi 13:34 čteme:

„**Dávám vám nové přikázání**, abyste milovali jeden druhého; právě jako jsem si já zamiloval vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít mezi sebou lásku.“

Láska je primární charakteristikou jak našeho Stvořitele, tak i naší. Bez ní naše duše strádají jako květina bez vody, život bez lásky je podobný životu na poušti – je pouhým strastiplným přežíváním, bezúčelnou a prázdnou existencí postrádající svůj vyšší smysl a duchovní rozměr.

Bez ní se cítíme zoufalí a bezradní, tam, kde absentuje Boží láska, intervenuje a dobývá své místo sobectví, přinášející s sebou pouze utrpení, falešné naděje a smutek. Ne-

dostatek lásky nás vrhá do temné propasti, kde se cítíme osamělí a odloučení od všeho a všech.

Láska je všelékem a hojivým balzámem na veškeré naše starosti a trápení, jedině ona má moc ukotvit naši zemdlelou duši v moři klidu a blaženosti. Otevřeme jí proto své srdce a svoji mysl, aby uvnitř nás rozkvetla do celé své krásy a nádhery a stala se vůdčí silou a principem v našem vědomí.

Smyslem naší existence je podle výkladů Edgara Cayceho naučit se milovat druhé, rozvíjet naši schopnost soucítit s druhými a pomáhat jim. Věci, jimž mnozí přikládají značný význam, jako akumulace majetku, moc atd. jsou z tohoto pohledu nejen zcela irelevantní, ale dokonce nás vedou do slepé uličky.

Stejným způsobem definují smysl života lidé, kteří byli klinicky mrtví a prodělali tak zvaný prožitek blízkosti smrti (PBS). Dr. Raymond A. Moody ve své knize *„Úvahy o životě po smrti“* na str. 154 uvádí výpověď jednoho ze svých pacientů:

„Světlo se ptalo na lásku. Na to, jak daleko jsem se dostal v osvojování si lásky. Jde o druh lásky, který nemá nic společného s odstupňováním lidí. Ptalo se, zda mohu mít rád lidi, přestože jsem je velmi dobře poznal a znám i jejich chyby.“

V další výpovědi jiného pacienta, respektive pacientky na téže straně, je lásce přisouzen tentýž svrchovaný význam:

„Světelná bytost mi ukázala vše, co jsem dělala, a potom se mne zeptala, zda jsem se svým životem spokojená. Šlo jí o lásku. Ona byla vším. Bytost tím myslela onen druh lásky, jenž člověka upozorní na strádání bližních a unukne mu touhu po pomoci.“

V knize *„Světlo po životě“* na str. 210 R. A. Moody píše o muži, jehož PBS dramatickým způsobem změnil jeho pohled na svět:

„Všechny věci, které předtím kladl na nejvyšší stupeň žebříčku životních hodnot, byly teď posunuty pod zájmem o rodinu, přátelství a vědomosti. Rekl mi, že když byl na druhé straně, dohodl se se Světelnou bytostí, že už nikdy nebude tak zaměřen na peníze a že zasvětil život laskavosti.“

Na str. 212 Moody píše: **„Naučil ses milovat?“** Je otázka, vyjádřená v průběhu skoro všech vyprávění lidí s prožitkem blízkosti smrti. Po svém návratu většina z nich tvrdí, že láska je nejdůležitější věcí v životě.“

Miluše Soudková ve své knize *„Světlo a naděje“* na str. 44 píše:

„Slovo láska se snad nejčastěji opakuje v popisu hodnot. Stát se milujícím je pro mnohé z nich nejdůležitější. Snaží se milovat každého bez výjimky. Jeden člověk udává:

To nejdůležitější, co máme, jsou naše vztahy k jiným lidem... Nakonec se všechno zredukuje na starostlivost, soucítění a lásku k bližním.“

Je vskutku pozoruhodné, že prakticky tatáž slova použil Edgar Cayce již před více než padesáti lety ve výkladu citovaném na počátku tohoto úvodu:

„Její cesta (myšleno cesta duše) časem a prostorem je příležitostí dosáhnout svého cíle prostřednictvím svých VZTAHŮ K BLIŽNÍM, prostřednictvím LÁSKY...“

Identické výpovědi poskytli i lidé během hypnotické regrese do období mezi životy na zemi, neboť v této astrální a nehmotné formě bytí jsme si na rozdíl od naší pozemské existence vědomi pravd a skutečností, jež po vstupu do hmotného těla zapomeneme.

Jak uvádí autoři knihy *„Život mezi životy“* Joel L. Whitton a Joe Fisher i pro tyto subjekty se láska stala alfou a omegou naší pozemské pouti. Podle toho, jak budeme plnit Ježíšovo přikázání Miluj svého bližního jako sebe sama, naplníme poslání, kvůli němuž jsme se na tuto zem reinkarnovali. Na str. 178 píší:

„Plánování ve stavu mezi životy se vždy zaměřuje na příležitost MILOVAT A SLOUŽIT a z toho vyplývá, že láska a služba druhým jsou pro vývoj základní.“

Ačkoliv E. Cayce poskytl asi 14 000 výkladů, pouze v několika málo případech uvedl, že další reinkarnace již nejsou nutné. Co bylo pro tyto osoby společné, které vlastnosti je spojovaly? Jak o nich pravily výklady: „MILOVALI, ROZDÁVALI A SLOUŽILI.“

Duchovní vůdce Tibetu Jeho svatost XIV. dalajláma v jedné ze svých knih píše:

„Základní je vypěstovat si lásku a soucit a já zpravidla říkám, že právě to je hlavním posláním náboženství. Mluvíme-li o náboženství, nemusí se to týkat hlubších filozofických otázek. Soucit je skutečnou trestí náboženství.“

Rodina George Harrisona (jednoho ze členů skupiny Beatles) poté, co jeho duše opustila jeho fyzickou schránku, vydala následující prohlášení:

„Zemřel v pokoji, myslel na Boha, nebál se smrti a byl obklopen rodinou a přáteli. Často říkal: Všechno může počkat vyjma hledání Boha a lásky k druhým.“

Znakem a měřítkem skutečné spirituality není obrovský rozsah našich vědomostí a znalostí, nýbrž to, zda ve svém životě uplatňujeme jednoduchou pravdu, zda se k druhým chováme tak, jak bychom si přáli, aby se chovali k nám. Naše postoje a chování vůči druhým vypovídají o tom, zda na duchovní stezce pokračujeme vpřed, a úkoly, jež jsme si před vstupem do pozemského plánu vytyčili, plníme.

Mezi naší schopností mít rád druhé, tím, jak se k nim chováme, a štěstím, existuje přímá úměra. Ačkoliv řada z nás štěstí spojuje a dává do souvislosti s materiálními aspekty našeho života či slávou a domnívají se, že stanou-li se movitými či slavnými, automaticky budou šťastnými, realita je diametrálně odlišná. Je tomu právě naopak – čím více času a energie vynakládáme na dosahování svých

sobeckých cílů, tím více, tak jak v sobě takovýmto počínáním posilujeme sobectví, se od nás štěstí vzdaluje.

Splnění tak zvaného amerického snu, jímž není nic jiného než se stát slavným a bohatým, přineslo mnohým zklamání, neboť přestože si své sny splnili, míra jejich osobního štěstí nevzrostla, ale naopak. Šťastným se totiž může stát pouze laskavý člověk, jenž se rozhodl zasvětit svůj život lásce a pro nějž je zásadní hodnotou kvalita jeho vztahů vůči druhým.

V rozhovoru otištěném 28. 7. 2003 v MF Dnes na otázku „A jaký je ten váš nositel štěstí?“ nejznámější americká zpěvačka Madonna odpovídá: „Štěstí přináší láska. To, jak se chováte k bližním.“

Nechováme-li se k druhým tak, jak bychom si přáli, aby se chovali k nám, nejenom že jim tak ztrpčujeme a zneprjemňujeme život, ale kopeme hrob i sami sobě, neboť každý jednotlivý skutek, jenž je v rozporu s obecně platnými etickými normami a tím, co naše vyšší já pokládá za správné, každá negativní myšlenka a emoce má za následek, že naše srdce opět o kousíček zatvrdne. Konce bývají smutné.

V knize „Edgar Cayce odpovídá“ na str. 22 čteme tento Cayceův výklad:

„Ničíš-li svými skutky své bližní, vydal ses na cestu destrukce a sebezničení.“

Jen málokterá z definic štěstí svoji výstižností a krásou překoná následující Cayceova slova:

„Štěstí je stav mysli dosahovaný rozdávaním téhož ostatním.“ Jinými slovy, šťastnými se stáváme, rozdávali-li kolem sebe štěstí a radost. Na základě této definice můžeme odvodit i definici opaku štěstí:

Neštěstí je stav mysli dosahovaný rozdávaním téhož ostatním.

Ano, ten, jenž kolem sebe šíří zlobu a nenávisť a jehož skutky lze přirovnat k trnům způsobujícím druhým bolest,